

[Aksel Larsen.]

tidligere lejlighed har sagt i et interview om, at vi da godt kan tage afstemningen og afgørelsen i Danmark, før Norge har truffet sin, for hvis Norge derpå ikke går ind, har vi lov til at melde os ud af fællesmarkedet. Det er en fuldkommen fantastisk udtalelse fra en handelsminister. Han har faktisk sagt det, men det kan ikke være rigtigt, for vi kan kun forstå statsministeren sådan, at vi må vente på Norge.

Derfor er det lidt besynderligt for mig, at man allerede nu vil have folketetinget til at give regeringen bemyndigelse til at underskrive tiltrædelsestraktaten på et tidspunkt, hvor Norge fortsat forhandler og ingen ved, om Norge får en ordening. Jeg vil gentage, hvad jeg har sagt før: det er egentlig besynderligt, at man forlanger, at folketetinget skal give regeringen fuldmagt til at underskrive et papir, hvis indhold folketetinget ikke kender, og som regeringen ikke kender, for det er ikke formuleret endnu; det skal foreligge formuleret den 15. januar 1972. Man kunne dog i det mindste vente så længe.

Det er en af de mange ting, der får mig til at fremsætte sådanne udtalelser som den, man er så pikeret over, nemlig at det ser ud til, at der er partier her i denne sal, der er så temmelig ligeglade med, hvordan det går dette land og dets frihed og uafhængighed. Det er virkelig en letsindig optræden, når man her vil bemyndige regeringen til at underskrive et dokument, som man ikke kender, bare for at vise sin gode vilje til som den artige dreng at komme ind i fællesmarkedet.

Ja, jeg har et par bemærkninger til handelsministeren, som siger, at jeg udlægger hans samtaler med Moro forkert. Det var ikke samtaler, det var forhandlinger i Ministerrådet. Når det nu skal drages frem igen, må jeg erindre om, hvad der faktisk skete i forbindelse med et møde i handelsudvalget her i huset. Der skete det, at vi fik en beretning fra ministeren. Han hævdede, at han havde fået godkendt sine udtalelser efter Moros tale, og over for journalisterne uden

for mødesalen gentog han denne påstand. Da journalisterne spurgte, hvorledes ministrene godkendte hr. Ivar Nørgaards forbehold, gav han det forbløffende svar: „Ved at de tav stille.“ Det var journalisterne ikke tilfredse med, og så spurgte de: „Er der ikke noget andet?“ Jo, der var nogle, der nikkede. Jeg tror nok, at hvis man vil have en godkendelse, skal man have den i det mindste i ord og helst skriftligt. Men et nik var alt, hvad handelsministeren havde at henvise til.

Handelssekretariatet — ja, der er nogle, der ikke kan lide, at jeg har kritiseret handelssekretariatet, men det er ikke første gang; det er bare første gang, man her vover at tage det i forsvar, når jeg har kritiseret det. Ministeren siger: ja men det er skam objektivt, for ovre i handelssekretariatets oplysningskontor har de også pjecer fra modstandere. Det er naturligvis muligt. De har ganske vist ikke den pjece, socialistisk folkeparti har udgivet, men det er jo kun en biting. Men det hjælper ikke, at de har pjecerne, hvis de ikke benytter dem, og det er det, jeg har indtryk af at de ikke er særlig villige til.

Jeg har her fra denne talerstol givet adskillige eksempler på manglende objektivitet fra handelssekretariatet, og jeg kan gerne tjene forsamlingen med et eksempel til . . .

Formanden: Taletiden er lige ved at være slut . . .

Aksel Larsen: Beklager meget, så kan jeg ikke komme med det eksempel, det er ellers yderst eklatant.

Men jeg må, for at det ikke skal være ubesvaret fra min side, sige, at jeg er kommet med nogle kritiske bemærkninger om professor Max Sørensen. Jeg har sagt, at han bevidst har udtalt sig i strid med sandheden. Det står jeg naturligvis ved, og det har jeg skrevet i aviser i dette land, uden at hr. Max Sørensen har protesteret.

Jeg har adskillige eksempler, men jeg kan